

Łeśław Dall, Robert Kowalski

Gimnazjalna „Lista Katyńska”

W wyniku ataku Związku Radzieckiego na Polskę 17 września 1939 roku do niewoli sowieckiej dostało się ok. 243 tysiące jeńców polskich, oficerów i żołnierzy. Wbrew konwencjom międzynarodowym Armia Czerwona przekazała jeńców w ręce sowieckiej policji politycznej NKWD. Większość szeregowych i podoficerów zwolniono. Oficerów, jak również żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza, funkcjonariuszy policji i więźniów osadzono w obozach jenieckich w Kozielsku, Starobielsku, Ostaszkowie. Na okupowanych terenach aresztowano przedstawicieli polskiej inteligencji – oficerów rezerwy, urzędników, nauczycieli – jako tzw. element obcy klasowo. W okresie od 9 kwietnia do 19 maja 1940 roku NKWD na rozkaz Józefa Stalina zamordowało strzałem w głowę w Katyniu 4410 osób z obozu w Kozielsku, w Charkowie 3736 osób z obozu w Starobielsku, w Miednoje 6314 osób z obozu w Ostaszkowie. Jeńcy polscy rozstrzeliwani byli w ścisłej tajemnicy i pochowani w nieoznakowanych zbiorowych dołach. W tym samym roku, przeważnie na wiosnę, wywieziono na wschód 7305 aresztantów z więzień kresowych, po czym wszelki śluch o nich zaginął. Już 13 IV 1943 roku Niemcy ujawnili na okupowanych terenach sowieckich w Katyniu koło

Smoleńska masowe groby, gdzie pochowani byli polscy oficerowie. W wyniku przeprowadzonych prac ekshumacyjnych zidentyfikowano 2815 osób.

Przez wiele lat sprawa zbrodni katyńskiej, jednej z największych zbrodni II wojny światowej, należała do najbardziej zakłamanych w historii najnowszej Polski. Dopiero od 1989 roku, po zmianach ustrojowych w Polsce, podjęto szerokie badania, które pozwoliły ujawnić i upowszechnić skalę zbrodni sowieckich popełnionych na narodzie polskim. Nazwa „Katyń” nabrała symbolicznego znaczenia dla objęcia nią innych miejsc masowej zagłady oficerów WP, żołnierzy KOP, funkcjonariuszy policji. Stała się też symbolem martyrologii narodu polskiego na Wschodzie.

„Lista Katyńska” jest pojęciem umownym, obejmuje ona nazwiska zamordowanych jeńców polskich w Katyniu, Charkowie i Miednoje i więźniów na terenie zachodnich obwodów Ukraińskiej SRR i Białoruskiej SRR. Na gimnazjalnej „Liście Katyńskiej” znajduje się dwanaście nazwisk oficerów związanych z gimnazjum zakopiańskim: maturzysty Adama Wysockiego, ucznia Józefa Chramca, nauczyciela łaciny Zygmunta Mirtyńskiego, nauczyciela matematyki Wiktora Chudzikiewicza oraz jego byłych uczniów i absolwentów gimnazjum – Jana Bahdaja, Mariana Hordyńskiego, Jana Lassoty, Alfreda Mossakowskiego, Kazimierza Okęckiego, Władysława Szczeniowskiego, Wincentego Świetlińskiego i Mieczysława Świtaja. Wszyscy byli oficerami Wojska Polskiego, zmobilizowanymi w sierpniu i we wrześniu 1939 roku do obrony niepodległości Polski. Zostali zamordowani w Katyniu i Charkowie i w nieznanych miejscach na Ukrainie w 1940 roku.

Jan Ignacy Bahdaj (1912–1940) podporucznik rezerwy piechoty

Urodził się 1 II 1912 r. w Zakopanem. Był synem Daniela Józefa i Marianny Seemann. Miał dwie siostry bliźniaczki Annę Józefę i Mariannę Joannę (ur. 20 V 1909) oraz brata Adama (1918–1985), pisarza i tłumacza. Ojciec, inwalida wojenny, pracował dorywczo jako kupiec, pośrednik mieszkaniowy, a następnie robotnik rolny (zmarł 11 XI 1938 w Zakopanem).

W latach 1923–1931 uczył się w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. I–VIII). Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdał 8 VI 1931 r. Mieszkał w Zakopanem przy ul. Stara Polana 16, willa Regel (ul. Nowotarska). Studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim w latach 1931–1938 (rok I – 1931/32, II – 1932/33, III – 1935/36, III – 1936/37, IV – 1937/38).

Służbę wojskową odbył w latach 1933/34 – ukończył Dywizyjny Kurs Podchorążych Rezerwy 21 Dywizji Piechoty Górskiej przy 4 pułku strzelców podhalańskich w Cieszynie. W pułku tym odbył praktykę oficerską. Mianowany podporucznikiem piechoty rezerwy ze starszeństwem od 1 I 1936 r. przydzielony został do 12. pułku piechoty w Wadowicach, gdzie odbył ćwiczenia rezerwy w 1938 r.

Pracował w biurze notarialnym w Zakopanem. Był członkiem Związku Rezerwistów i instruktorem narciarskim. Startował w licznych zawodach sportowych. W dniu 30 I 1938 r. zajął trzecie miejsce w narciarskich zawodach o mistrzostwo Przystosowania Wojskowego i Wychowania Fizycznego. Niespełna dwa tygodnie później w dniach 12–13 II 1938 r. brał udział w Międzyorganizacyjnych Zawodach Narciarskich Przystosowania Wojskowego. Zajął tam drugie miejsce w biegu patrolowym na 12 km, będąc członkiem patrolu Związku Rezerwistów. W 1937 r. jako członek patrolu, a w 1938 r. jako dowódca patrolu Związku Rezerwistów startował w Marszach Zimowych Huculskim Szlakiem

II Brygady Legionów w Karpatach Wschodnich. W styczniu 1939 r. uczestniczył w pracach organizacyjnych Narciarskich Mistrzostw Świata FIS w Zakopanem.

W 1939 r. był oficerem kontraktowym 12. pp w Wadowicach, skąd został przeniesiony do 5. dywizjonu taborów w Bochni. Zmobilizowany w sierpniu 1939 r. wziął udział w wojnie obronnej. W nieustalonych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został internowany w obozie jenieckim w Kozielsku. Jego nazwisko znalazło się na liście wywózkowej nr 022/2 z 9 IV 1940 r. Zamordowany przez NKWD w Katyniu. W czasie prac ekshumacyjnych w 1943 r. z dołu śmierci wydobyto należącą do niego srebrną papierośnicę, na której znajdowała się data 8 sierpnia 1936 r. Ciała nie udało się zidentyfikować.

Rodziny nie założył.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje na pamiątkowych tablicach zamordowanych w Katyniu: w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie, kościele św. Boromeusza w Warszawie oraz w Bochni. Uehonorowany został „Dębem Pamięci” posadzonym w 2010 r. przy LO im. Oswalda Balzera w Zakopanem.

Źródła: Archiwum Parafii Najświętszej Rodziny w Zakopanem, Księga urodzin; Archiwum Państwowe w Nowym Targu, akta Gimnazjum Państwowego w Zakopanem: Katalogi główne [uczniów] z lat 1923–1930, Duplikaty świadectw z lat 1926–1934; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego za rok szkolny 1924/25*, Zakopane 1925 i kolejne: 1925/26, 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30, 1930/31; Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego, akta: Karty wpisowe studentów Wydziału Prawa z lat 1931–1937; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–1939*, Kraków 2003; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; *Katyń. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza wojennego*, Warszawa 2000; Robert Kowalski, *Byście o nas nie zapomnieli. Katyń – Charków – Miednoje i Bykownia 1940*, Zakopane 2010; Michał Siwiec-Cielebon, *Vinctis non victis. Pokonanym nie zwyciężonym. Wadowicka Lista Katyńska*, Wadowice 2010; Henryk Jost, *Zakopane czasu okupacji (Wspomnienia)*, Zakopane 2001; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Józef Andrzej Chramiec (1904–1940) *porucznik rezerwy artylerii*

Urodził się 14 VI 1904 r. w Zakopanem. Był najmłodszym synem Andrzeja Chramca i Jadwigi z domu Bieczyńskiej. Miał sześcioro rodzeństwa – Witolda (1889–1964), Jadwigę Stefanię (1891–1976), Andrzeja (1892–1985), Janinę Annę (1893–1986), Zofię (1895–1926), Marię (1895–1993). Ojciec, dr Andrzej Chramiec, był pierwszym lekarzem klimatycznym w Zakopanem, właścicielem Zakładu Leczniczego i w latach 1901–1906 wójtem zakopiańskim.

W latach 1914–1916 był uczniem Prywatnego Gimnazjum Realnego w Zakopanem (kl. I–III) z ocenami celującymi – do 12 IX 1916 r. We wrześniu 1916 r. rodzina Chramców opuściła Zakopane i przeniosła się najpierw do Wadowic, potem do Brodów koło Lwowa, a następnie do Solca Kujawskiego. Klasę III ukończył w c.k. Gimnazjum Wyższym w Wadowicach (1916/17), klasę IV w c.k. Gimnazjum w Stryju (1917/18), klasę V i VI w Państwowym III Gimnazjum im. Króla Stefana Batorego we Lwowie (1918–1920), klasę VII i VIII w Państwowym Gimnazjum Klasycznym w Bydgoszczy (1920–1922), gdzie 4 VI 1922 r. zdał egzamin dojrzałości.

W latach 1922–1926 studiował na Politechnice Lwowskiej, na Wydziale Rolniczo-Lasowym w Dublanach, gdzie 30 VI 1926 r. uzyskał stopień inżyniera rolnika z ogólnym wynikiem bardzo dobrym.

Służbę wojskową odbył jako słuchacz II. Kursu Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim (15 VII 1927 – 3 IV 1928), uzyskując stopień plutonowego podchorążego. Po odbyciu stażu awansowany został do stopnia podporucznika rezerwy ze starszeństwem od 1 I 1933 r. z przydziałem do Powiatowej Komendy Uzupełnień w Brzeżanach. Odbył obowiązkowe szkolenia dla oficerów rezerwy w 7. pułku artylerii ciężkiej w Poznaniu i 6. pułku artylerii

ciężkiej we Lwowie. Awansowany został do stopnia porucznika rezerwy ze starszeństwem od 19 III 1939 r.

Po studiach podjął pracę w stacjach doświadczalnych Centralnego Towarzystwa Organizacji i Kółek Rolniczych w Miżoczu (VII–X 1926), Kościelcu (I–VII 1927), Derewlanach (VIII 1928 – VIII 1929), Muzyłowie (VI 1930 – V 1932) i Stanisławce (VI 1932 – IX 1934). Od 1 X 1934 do sierpnia 1939 r. pracował jako kierownik i pracownik naukowy w Zootechnicznej Stacji Doświadczalnej w Boguchwale k/Rzeszowa Lwowskiej Izby Rolniczej.

W sierpniu 1939 r. został zmobilizowany do 6. pac i wziął udział w obronie Lwowa. W nieznanymi okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został internowany w obozie jenieckim w Starobielsku. Zachowała się jedna kartka ze Starobielska, przesłana do żony Jadwigi, datowana na 21 III 1940 i druga wysłana przez żonę do Starobielska z 5 IV 1940, zwrócona przez pocztę ZSSR, z datą zwrotu 22 V 1940 r. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Charkowie i pochowany w podmiejskim lesie Piatichatki.

Odnaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (1938 r.)

Ożenił się 2 VIII 1930 r. w Bydgoszczy z Janiną Siwczyńską (1907–1993), miał dwoje dzieci: Irenę (ur. w 1931 r. w Bydgoszczy) i Jerzego (ur. w 1932 r. Stanisławce).

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień kapitana WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Charkowie. Uhonorowany został „Dębem Pamięci” posadzonym w 2010 r. przy LO im. Oswalda Balzera w Zakopanem. Symboliczny grób znajduje się w grobowcu rodzinnym na Starym Cmentarzu w Zakopanem.

Źródła: *Wspomnienia doktora Andrzeja Chramca*, oprac. B. Wysocka, Kórnik–Zakopane 2004; Maria i Józef Krzeptowscy Jasinek, *Genealogia Rodów Zakopiańskich i Olczyńskich w Zakopanem*, vol. 1, Zakopane [2006]; *Gimnazjum Realne w Zakopanem roku szkolnym 1914/15*, Zakopane 1915 i kolejne 1915/16, 1916/17; *Rocznik Oficerski Rezerw 1934*, Warszawa 1934; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–1939*, Kraków 2003; Jan Łukasik, *Wolyńska Szkoła Podchorążych Rezerwy Artylerii im. Marcina Kąckiego*, Pruszków 2000; Robert Kowalski, *Byście o nas nie zapomnieli. Katyń – Charków – Miednoje – Bykownia 1940*, Zakopane 2010; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa

1991; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; *Charków. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2003; Genowefa Rożynek, *Biografia Józefa Chramca*, mps., 2010; Maciej Pinkwart, *Cmentarz na Pęksowym Brzyzku. Przewodnik*, Olszanica 2007; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Wiktor Adam Chudzikiewicz (1900–1940) *porucznik rezerwy piechoty*

Urodził się 18 XII 1900 r. w Stanisławowie. Był synem Antoniego (1862–1928), maszynisty kolejowego i Michaliny z d. Parys (1869 – po 1928). Pochodził z wielodzietnej rodziny, miał trzy siostry: Józefę, Stanisławę, Bronisławę i pięciu braci: Piotra, Antoniego (1896–1978), Rudolfa, Leopolda, Ludwika (1906–1971). Najstarszy Piotr, kolejarz, został zamordowany przez Niemców w 1941 r. w Stanisławowie w Czarnym Lesie, Antoni, major, dowódca II batalionu 69 pułku piechoty, walczył w 1939 r. w bitwie nad Bzurą.

W latach 1907–1911 uczył się w szkole ludowej, a następnie w latach 1911–1920 w Wyższej Szkole Realnej w Stanisławowie, gdzie zdał egzamin dojrzałości 10 VI 1920 r.

Od września 1912 do sierpnia 1914 r. był członkiem sokolich drużyn polowych w Majzlach, kolejarskiej dzielnicy Stanisławowa. 17 I 1918 r. przerwał naukę szkolną i wstąpił ochotniczo do 1. Pułku Artylerii Polskiego Korpusu Posiłkowego, w którym służył w stopniu kanoniera do jego rozwiązania 16 II 1918 r. Wcielony do armii austriackiej służył w niej do końca wojny. W listopadzie 1918 r. przedarł się przez front ukraiński z Lublina do Stanisławowa i wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej, gdzie pełnił funkcję sekcyjnego. W maju 1919 r. brał udział

w wyzwoleniu Stanisławowa i kresów wschodnich w czasie cofania się wojsk ukraińskich. Z dniem 15 V 1919 r. mianowany zostaje podchorążym POW. 30 V 1919 r. po rozwiązaniu POW wrócił do szkoły w celu kontynuowania przerwanej nauki. W dniu zdania matury wstąpił ochotniczo do 214. pułku ułanów, brał udział w działaniach wojennych pułku pod Lublinem, Pińskiem, a następnie po zawieszeniu rozejmu z bolszewikami w walkach z Litwinami o Wilno.

W grudniu 1920 r. zwolniony z wojska i zweryfikowany na stopień podporucznika ze starszeństwem od 1 V 1919 r., następnie awansowany na porucznika rezerwy piechoty ze starszeństwem od 2 I 1932 r. Jako oficer rezerwy przydzielony był do 48. pułku piechoty Strzelców Kresowych w Stanisławowie, a następnie 1. pułku strzelców podhalańskich w Nowym Sączu.

W latach 1921–1925 studiował na Uniwersytecie Jagiellońskim matematykę jako przedmiot główny i fizykę jako przedmiot poboczny. Absolutorium uzyskał 23 II 1926 r. Zdał egzamin pedagogiczny 30 I 1929 r. przed Państwową Komisją Egzaminacyjną dla kandydatów na nauczycieli szkół średnich w Krakowie na UJ.

Od 1 IX 1925 r. uczył matematyki i fizyki w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem. Początkowo jako nauczyciel kontraktowy (do 31 VIII 1930), a następnie nauczyciel tymczasowy, 15 X 1933 r. otrzymał tytuł profesora szkół średnich. W r. szk. 1927/28 i 1928/29 uzupełniał etat w Sanatoryjnym Gimnazjum Koedukacyjnym im. bł. Ładysława z Gielniowa w Zakopanem, a latach 1932–1934 w Państwowej Szkole Przemysłu Drzewnego w Zakopanem.

Pracował społecznie na terenie Zakopanego, był jednym z założycieli Koła Oficerów Rezerwy i Związku Rezerwistów, był członkiem zarządu Związku Legionistów Polskich, członkiem Związku Opieki nad Młodzieżą, Polskiego Czerwonego Krzyża, Ligi Obrony Przeciw Powietrznej. W 1934 roku został wybrany radnym Rady Miejskiej z listy BBWR, był przewodniczącym komisji rewizyjnej i członkiem komisji administracyjno-budżetowej, a od 20 VII 1938 r. ławnikiem. W 1939 r. ponownie wybrany na radnego z listy OZON.

W sierpniu 1939 r. zmobilizowany do 1 pułku strzelców podhalańskich w Nowym Sączu i ewakuowany do Ośrodka Zapasowego

21 Dywizji Piechoty Górskiej w Brzeżanach. Do niewoli sowieckiej dostał się 19 września 1939 r. w okolicach Tłumacza. Więziony początkowo w punkcie zbiorczym w Wołoczyskach, a następnie w obozie jenieckim w Kozielsku. Wywieziony na śmierć po 13 IV 1940 r. i zamordowany przez NKWD w Katyniu (lista wywózkowa nr 29/5, poz. 95). W trakcie prac ekshumacyjnych w 1943 r. został zidentyfikowany pod numerem 3057. Ubrany był w mundur oficerski. Przy zwłokach znaleziono: kartę szczepień, kwit depozytowy, listy i pocztówki.

Był odznaczony Krzyżem Legionowym, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921, Honorową Odznaką „Orlęta”.

Ożenił się 17 VII 1929 r. w Zakopanem z Anną z d. Rozmaryn primo voto Skarbińską (1890–1936), nauczycielką języka niemieckiego. Małżeństwo było bezdzietne.

W Zakopanem mieszkał w willi Hanna przy ul. Chramcówki 15.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień kapitana WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Katyniu i na zbiorowej tablicy na kościele św. Kazimierza w Nowym Sączu. Uhonorowany został „Dębem Pamięci” posadzonym w 2010 r. w przy LO im. Oswalda Balzera w Zakopanem. Jego symboliczny grób znajduje się na Nowym Cmentarzu w Zakopanem.

Źródła: Archiwum UJ – Akta PKEN; CAW – Odrzucono 25.01.1937; Archiwum Parafii Najświętszej Rodziny w Zakopanem – księga małżeństw; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego za rok szkolny 1925/26*, Zakopane 1926 i kolejne: 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30, 1930/31, 1931/32, 1932/33, 1933/34/1934/35, 1935/36; *Rocznik Oficerski Rezerw*, Warszawa 1934; *Katyń. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2000; *Katyń. Lista ofiar i zaginionych jeńców obozów Kozielski, Ostaszków, Starobielsk*, opr. A. L. Szczęśniak, Warszawa 1989; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty korpusu oficerskiego 1939–1945*, Londyn, 1996; Jerzy Giza, *Nowosądecka Lista Katyńska*, Nowy Sącz 2009; Robert Kowalski, *Byście o nas nie zapomnieli. Katyń – Charków – Miednoje – Bykownia 1940*, Zakopane 2010; Henryk Jost, *Zakopane czasu okupacji (Wspomnienia)*, Zakopane 2001; Maciej Pinkwart, Janusz Zdebski, *Nowy Cmentarz w Zakopanem. Przewodnik biograficzny*, Warszawa–Kraków 1988; Decyzja Nr 439/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Relacje: Jana Trybuły, *Chcieliśmy walczyć*, mps., Mieczysława Gąsienicy Samka (Zakopane, 6 V 2012).

Marian Aleksander Hordyński
(Fedkowicz-Hordyński) (1910–1940)
podporucznik rezerwy artylerii

Urodził się 15 VIII 1910 r. w Radymnie, pow. jarosławski. Syn Otmara (1868–1944) i Jadwigi z d. Chudzikiewicz. Ojciec, mgr farmacji, był od 1913 r. właścicielem apteki w Zakopanem przy ul. Kościeliskiej 24, a następnie Witkiewicza 1. Miał dwie siostry: Antoninę (1909–1991) i Annę Janinę (ur. 1913).

W latach 1925/26–1928/29 był uczniem Państwowego Gimnazjum w Zakopanem (kl. V–VIII). Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdał w 1929 r.

Służbę wojskową odbył jako słuchacz IV. Kursu Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim (13 VIII 1929 – 21 VI 1930). W trakcie pobytu w szkole służył w 7 baterii. Po odbyciu praktyki przeszedł do rezerwy w stopniu plutonowego podchorążego. Regularnie co dwa lata odbywał ćwiczenia w 21. pułku artylerii lekkiej w roku 1932 i 1934. Kolejne ćwiczenia rezerwy odbył w 1937 r. w 9. pułku artylerii lekkiej. Mianowany podporucznikiem rezerwy artylerii ze starszeństwem od 1 I 1933 r.

We wrześniu 1939 r. najprawdopodobniej zmobilizowany, znalazł się na wschodnich rubieżach II Rzeczypospolitej. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i internowany był w obozie jenieckim w Starobielsku. Wiosną 1940 r. wywieziony z obozu do Charkowa, gdzie został zamordowany przez funkcjonariuszy NKWD. Jego ciało pochowano na terenie lasu miejskiego w Piatichatkach.

Ożenił się z Krystyną Dąbrowską, miał córkę Ilonę Barbarę (ur. 7 XI 1939 w Warszawie, zmarła 14 VI 1946 r. w Zakopanem).

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Charkowie.

Źródła: *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1925/26, Zakopane 1926 i kolejne: 1926/27, 1927/28, 1928/29; Rocznik Pamiątkowy Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Rok*

1929–1930, Warszawa [1930]; Jan Łukasik, *Wołyńska Szkoła Podchorążych Rezerwy Artylerii im. Marcina Kąckiego*, Pruszków 2000; *Rocznik Oficerski Rezerw 1934*, Warszawa 1934; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; *Charków. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2003; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Jan Stefan Lassota (1916–1940) *podporucznik służby stałej piechoty*

Urodził się 6 lutego 1916 r. w Poroninie. Był synem Piotra i Kunegundy z Grzebięniarzędów. Miał trzy siostry: Stanisławę, Zofię i Marię. Ojciec był kolejjarzem, rodzina mieszkała na stacji kolejowej w Poroninie, a następnie w Białym Dunajcu.

W latach szkolnych 1925/6–1932/33 uczył się w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. I–VIII). Zdał egzamin dojrzałości typu humanistycznego 16 VI 1933 r.

Był żołnierzem zawodowym. Służbę wojskową rozpoczął jako słuchacz Szkoły Podchorążych Piechoty w Różanie i Ostrowi Mazowieckiej, którą ukończył w 1936 r. Awansowany do stopnia podporucznika ze starszeństwem od 15 X 1936 r. rozpoczął służbę zawodową w 1. pułku strzelców podhalańskich w Nowym Sączu. Jesienią 1938 r. uczestniczył wraz z pułkiem w akcji zaoziańskiej. W listopadzie wziął także udział w działaniach w rejonie Czadcy na Słowacji, gdzie pułk stoczył kilkugodzinną potyczkę z wojskami czechosłowackimi. W 1939 r. pełnił obowiązki dowódcy plutonu w II batalionie 1 pułku strzelców podhalańskich. W sierpniu 1939 r. ppor. Lassota został skierowany do kompanii zwiadu w 156. pułku piechoty rezerwy, na stanowisko dowódcy plutonu kolarzy. Z tą jednostką

przeszedł szlak bojowy. Walczył m.in. pod Wiśniową 6 września, a następnego dnia pod Winiarami, na zachód od Gdowa. Po rozbiciu 156. pp rez. dołączył do wycofujących się oddziałów 21. Dywizji Piechoty Górskiej. W dniu 16 września 1939 r. wziął udział w bitwie pod Oleszycami. Po wydostaniu z okrążenia udał się w kierunku Warszawy. Będąc w drodze dowiedział się o kapitulacji stolicy. Wówczas zdecydował się wrócić w rodzinne strony. Niestety, 2 X 1939 r. w okolicach Krasnegostawu dostał się do sowieckiej niewoli. Początkowo trafił do obozu jenieckiego w Szepietówce, a później do Starobielska. Z obozu zdołał wysłać do swoich najbliższych jeden telegram i kartę pocztową, datowaną na 29 listopada 1939 r. Nazwisko Lassoty znajduje się na liście jeńców pod nr 2025. Wiosną 1940 r. został wraz z innymi oficerami wywieziony do Charkowa i tam zamordowany przez funkcjonariuszy NKWD. Jego ciało spoczęło we wspólnej mogile w podmiejskim lasku Piatichatki.

Rodziny nie założył.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Charkowie i na zbiorowej tablicy na kościele św. Kazimierza w Nowym Sączu. Uehonorowany „Dębem Pamięci” posadzonym 2009 r. w Trzebini.

Źródła: Archiwum Państwowe w Nowym Targu: Gimnazjum Państwowe w Zakopanem Katalogi główne [uczniów] 1925/26, 1927/28, 1928/29/ 1929/30, 1930/31, Duplikaty świadectw dojrzałości 1926–1934; Archiwum LO Zakopane: Gimnazjum Państwowe w Zakopanem Katalogi główne [uczniów] 1932/33, Protokół Egzaminu Dojrzałości 16 VI 1933; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1925/26* i kolejne: 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30, 1930/31, 1931/32, 1932/33; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Rocznik Oficerski 1939*, Kraków 2006; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–1939*, Kraków 2003; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; Jerzy Giza, *Nowosądecka lista katyńska*, Nowy Sącz 2009; Henryk Jost, *Zakopane czasu okupacji (Wspomnienia)*, Zakopane 2001; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Zygmunt Stanisław Mirtyński (1891–1940)
porucznik rezerwy piechoty

Urodził się 21 III 1892 r. w Stanisławowie. Był synem Piotra i Marii z d. Remer. Ojciec, profesor gimnazjalny, był nauczycielem języków (polski, łaciński, grecki) w gimnazjum w Jarosławiu. Miał siostrę Janinę i młodszego brata Adama. W latach 1902–1910 uczył się w c.k. Gimnazjum w Jarosławiu, gdzie w 1910 r. zdał maturę z odznaczeniem. Należał do konspiracyjnej organizacji polskiej młodzieży „Zet”. Studiował na Uniwersytecie w Wiedniu. W czasie

I wojny światowej służył w armii austriackiej. Po odzyskaniu niepodległości zweryfikowany jako porucznik rezerwy piechoty Wojska Polskiego ze starszeństwem od 19 VI 1919 r. przydzielony został do 1 pułku strzelców podhalańskich w Nowym Sączu.

W latach 1919–1928 uczył jako nauczyciel mianowany łaciny, języka polskiego, języka niemieckiego, propedeutyki filozofii w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem, a następnie w latach 1928–1933 w Prywatnym Gimnazjum Koedukacyjnym im. bł. Ładysława z Gielniowa w Zakopanem. Uprawiał narciarstwo, był działaczem Sekcji Narciarskiej Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, był też opiekunem gimnazjalnej Sekcji Narciarskiej. 17 IV 1924 r. wraz z Adamem Ferensem i Mieczysławem Świerzem dokonał pierwszego zimowego wejścia na Zbójnicką Ławkę w Tatrach.

Od 20 VIII 1933 do XII 1939 roku był dyrektorem Państwowego Gimnazjum w Trembowli. Publikował artykuły z zakresu pedagogiki i metodyki nauczania języka łacińskiego w *Sprawozdaniu Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1927/28*, *Sprawozdaniach Dyrektora Państwowego Gimnazjum w Trembowli (1934–1939)*, był też autorem książki *Kilka zagadnień z zakresu metodyki języka łacińskiego*, Trembowla 1936.

W grudniu 1939 r. został aresztowany w swoim mieszkaniu w Trembowli przez NKWD i osadzony w miejscowym więzieniu, a następnie w styczniu 1940 r. w więzieniu w Tarnopolu. Na początku marca 1940 r. został wywieziony większym transportem więźniów w nieznanym kierunku (lista wywózkowa 41/2). Miejsce egzekucji nieznane.

Odnaczony: Medal brązowy „Za długoletnią służbę” (1938 r.), Złoty Krzyż Zasługi (1939 r.).

Ożenił się Hertą z d. Baltzer primo voto Schiele (1895–1982). Małżeństwo było bezdzietne.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych z tzw. Ukraińskiej Listy Katyńskiej.

Źródła: Archiwum Państwowe w Nowym Targu: akta Sądu Grodzkiego w Zakopanem – uznanie za zmarłego (1948 r.); *Rocznik Oficerski Rezerw 1934*, Warszawa 1934; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; *Listy Katyńskiej ciąg dalszy. Straceni na Ukrainie. Lista obywateli polskich zamordowanych na Ukrainie na podstawie decyzji Biura Politycznego WKP(b) i Naczelnych Władz Państwowych ZSRR z 5 marca 1940 roku*, Warszawa 1994; *Ukraiński ślad Katynia*, red. Zuzanna Gajowniczek, Warszawa 1995; Jan Harlander, *Jarosław w ruchu „zarzewiackim”*, Jarosław 1934; *XXVI Sprawozdanie Dyrekcji c.k. Gimnazjum w Jarosławiu za rok szkolny 1910*, Jarosław 1910; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za r. szk. 1924/25*, Zakopane 1925 i kolejne: 1925/26, 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30, 1930/31, 1931/32, 1932/33; *Sprawozdanie Dyrekcji Państwowego Gimnazjum w Trembowli za rok szkolny 1933/34*, Trembowla 1934 i kolejne: 1935/36, 1937/38, 1938/39; „Liliana” i „Szarotka”. *Zarys historii zakopiańskich szkół ogólnokształcących*, Zakopane 1978; *80 lat Zakopiańskiego Gimnazjum. Szkice i wspomnienia z lat 1912–1992*, Zakopane 1992.

Alfred Tadeusz Mossakowski (1912–1940) *podporucznik rezerwy artylerii*

Urodził się 26 VIII 1912 r. w Soczewce, pow. gostyniński. Syn Alfreda i Marii z Domińskich.

W latach 1922–1929 uczył się kolejno w: Szkole Lubelskiej, Prywatnym Sanatoryjnym Gimnazjum Koedukacyjnym im. bł. Ładysława

z Gielniowa w Zakopanem, Państwowym Gimnazjum im. Jana Kochanowskiego w Radomiu, następnie w latach 1929/30–1931/32 w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. VI–VIII). Zdał egzamin dojrzałości typu humanistycznego 30 V 1932 r.

Służbę wojskową odbył jako słuchacz VII Kursu Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim (12 VIII 1932 – 8 V 1933). W trakcie pobytu w szkole przydzielony był do 8. baterii artylerii przeciwlotniczej. Szkołę podchorążych ukończył w stopniu kaprała podchorążego. Następnie odbył 3-miesięczny kurs artylerii plot. w Centrum Wyszkożenia Artylerii Przeciwlotniczej w Warszawie. Przydzielony do 2. dywizjonu artylerii przeciwlotniczej Grodnie, gdzie odbył praktykę i ćwiczenia w 1935 i 1936 r. w charakterze dowódcy plutonu plot. Dał się poznać jako dobry wychowawca i instruktor. Mianowany podporucznikiem rezerwy artylerii ze starszeństwem od 1 stycznia 1935 r.

W roku akademickim 1933/1934 podjął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego.

We wrześniu 1939 r. uczestniczył w działaniach wojennych. W niewyjaśnionych dotąd okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i internowany w obozie jenieckim w Kozielsku. Jego nazwisko znajduje się na liście wywozowej z 3 kwietnia 1940 r. (poz. 13). Zamordowany przez NKWD w Katyniu. W czasie prac ekshumacyjnych w 1943 r. zidentyfikowany pod numerem 1984. Ubrany był w mundur oficerski. Przy zwłokach znaleziono: dowód osobisty, prawo jazdy, list, kartę szczepień.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Katyniu.

Źródła: Archiwum LO Zakopane: Katalogi główne [uczniów] r. szk. 1931/32, Protokoły Egzaminów Dojrzałości 1931/32; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1929/30*, Zakopane 1930 i kolejne; 1930/31, 1931/32; *Rocznik Pamiątkowy Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Rok 1932–1933*, Warszawa 1933; Jan Łukasik, *Wołyńska Szkoła Podchorążych Rezerwy Artylerii im. Marcina Kąckiego*, Pruszków 2000; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935-1939*, Kraków 2003; *Katyn. Lista ofiar i zaginionych jeńców obozów Kozielsk, Ostaszków, Starobielsk*,

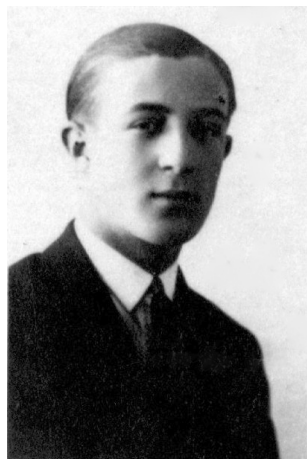

opr. A. L. Szcześniak, Warszawa 1989; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; *Katyn. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2000; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty korpusu oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Kazimierz Józef Maria Okęcki (1909–1940) *podporucznik rezerwy artylerii*

Urodził się 18 IX 1909 r. we Lwowie. Był synem Stanisława (1872–1954) i Anny z Horodyskich (1880–1916). Miał brata Jana (1909–1953) i przyrodnie rodzeństwo Marię (1920–1996) i Władysława (1922–1986).

W latach 1921–1925 uczył się w prywatnym Gimnazjum im. Jana Zamojskiego w Warszawie (kl. I–V), w r. szk. 1925/26 w Gimnazjum Państwowym im. Adama Mickiewicza w Warszawie (kl. VI), a następnie w latach 1926–1928 w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. VII–VIII). Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdał 26 VI 1928 r. z wynikiem dobrym.

Służbę wojskową odbył jako słuchacz VII Kursu Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim (1932/33). Służył w 3 baterii, szkołę ukończył w stopniu plutonowego podchorążego. Przydzielony został do 6 pułku artylerii ciężkiej we Lwowie, w którym odbywał ćwiczenia rezerwy jako dowódca plutonu. Mianowany podporucznikiem rezerwy artylerii, ze starszeństwem od 1 I 1935 r.

Zmobilizowany, brał udział w wojnie obronnej 1939 r. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został internowany w obozie jenieckim w Starobielsku. Zginął zamordowany w Charkowie w 1940 r. Pochowany na terenie podmiejskiego lasu Piatichatki.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Charkowie. Uehonorowany został „Dębem Pamięci” posadzonym w 2009 r. w Warszawie.

Źródła: Archiwum Państwowe w Nowym Targu: Gimnazjum Państwowe w Zakopanem – Katalog Główny [uczniów] z r. szk. 1927/28, Protokoły Egzaminów Dojrzałości 1927/29, Duplikaty świadectw dojrzałości 1926–1934; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1926/7*, Zakopane 1927 i kolejne: 1927/28; www.Sejm-Wielki.pl; Marek Jerzy Minakowski, *Genealogia potomków Sejmu Wielkiego*; *Rocznik Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii Rok 1932/1933*, Warszawa 1933; Jan Łukasik, Wołyńska Szkoła Podchorążych Rezerwy Artylerii im. Marcina Kąckiego, Pruszków 2000, Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; *Charków. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2003; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–39*, Kraków 2003; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Władysław Szczeniowski (1914–1940) podporucznik rezerwy kawalerii

Urodził się 29 IV 1914 r. w Nasikowcach na Podolu (powiat mohylowski). Był synem Stanisława i Ludwiki ze Świderskich.

W latach 1927–1933 uczył się kolejno w Prywatnym Gimnazjum Sanatoryjnym Męskim w Rabce, w Gimnazjum im. Jana Zamojskiego w Warszawie, Prywatnym Gimnazjum Spółki Cywilnej w Lublinie (kl. III–VI), a następnie w latach 1933–1935 w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. VII i VIII). W klasie VIII był w zarządzie Koła Młodzieży Polskiego Czerwonego Krzyża. Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdał 22 VI 1935 roku z wynikiem dobrym.

W Zakopanem mieszkał w willi Marilor przy ul. Kościuszki.

Służbę wojskową odbył w latach 1935/1936 w Szkole Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu, uzyskując stopień podchorążego rezerwy. Po odbyciu obowiązkowych ćwiczeń wojskowych mianowany został podporucznikiem rezerwy kawalerii ze starszeństwem od

1 I 1938 r. Przydzielony był do 19. pułku ułanów wołyńskich, następnie do 22. pułku ułanów podkarpackich w Brodach.

Był urzędnikiem w Lublinie.

Zmobilizowany, brał udział w wojnie obronnej we wrześniu 1939 r. W nieznanymi okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został internowany w obozie jenieckim w Kozielsku. Zginął zamordowany w Katyniu w 1940 r. W czasie prac ekshumacyjnych w 1943 r. został zidentyfikowany pod numerem 314. Przy jego zwłokach znaleziono wizytówkę na nazwisko Szczeniowski Władysław.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Katyniu.

Źródła: Archiwum Państwowe w Nowym Targu: Akta Gimnazjum Państwowego w Zakopanem – Katalog Główny [uczniów] r. szk. 1934/35, Duplikaty świadectw dojrzałości 1935–1939; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1933/34*, Zakopane 1934; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1934/35*, Zakopane 1935; *Katyn. Lista ofiar i zaginionych jeńców obozów Kozielsk, Ostaszków, Starobielsk*, Wstęp i opracowanie Andrzej Leszek Szczesniak, Warszawa 1989; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa, 1991; *Katyn. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2000; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty korpusu oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; Zdzisław J. Peszkowski, Stanisław Z. Zdrojewski, *Kozielsk w dołach Katynia. Dzienniki kozielskie*, Pelplin 2003; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–1939*, Kraków 2003; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Wincenty Konrad Świetliński (1907–1940) porucznik rezerwy piechoty

Urodził się 25 IX 1907 r. w Noworosyjsku nad Morzem Czarnym (Rosja). Był synem Ignacego, obywatela ziemskiego pochodzącego z Łomży i Stefanii Marii z Paszkowskich.

W latach 1918–1926 uczył się w prywatnym, a następnie państwowym gimnazjum realnym w Zakopanem (kl. I–VIII). Był

wzorowym uczniem, wielokrotnie przygotowywał i wygłaszał referaty na zebraniach klasowych i kółku literackim. Klasę VII i VIII ukończył z wynikiem celującym. Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdał w Zakopanem 11 VI 1926 r. z wyróżnieniem. 26 IX 1926 r. zapisał się na Wydział Prawniczy Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W Zakopanem mieszkał z matką początkowo przy ul. Jagiellońskiej 8, a następnie w willi Janówek przy ul. Nowotarskiej 2. Matka Stefania (ur. 31 I 1875 w Garnichówce na Wołyniu), wcześniej owdowiała (przed 1918 r.), pracowała w zakopiańskiej elektrowni jako prywatna urzędniczka. Zmarła 1 VI 1942 r. w Zakopanem i tu została pochowana.

Służbę wojskową odbył w okresie od 17 VIII 1931 do 30 VI 1932 r. w 3. pułku strzelców podhalańskich w Batalionie Podchorążych Rezerwy Piechoty Nr 5a w Cieszynie, uzyskując stopień kaprała podchorążego rezerwy. Odbył obowiązkowe ćwiczenia wojskowe rezerwy w dniach od 17 VIII do 16 IX 1933 r. jako dowódca plutonu karabinów maszynowych. Mianowany podporucznikiem rezerwy piechoty w 1935 r. ze starszeństwem od 1 I 1934 r. przydzielony został do 1. pułku strzelców podhalańskich. W dniach od 12 XI do 7 XII 1935 r. odbył wojskowe ćwiczenia rezerwy w 1. psp w Nowym Sączu. Mianowany porucznikiem rezerwy 1 I 1938 r.

Był urzędnikiem.

Zmobilizowany do Dowództwa Okręgu Korpusu III Lublin, brał udział w wojnie obronnej we wrześniu 1939 roku. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został internowany w obozie jenieckim w Kozielsku. Zginął zamordowany w Katyniu w 1940 r.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień kapitana WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Katyniu.

Źródła: Archiwum Państwowe w Nowym Targu: Katalogi Główne [uczniów] z lat 1918–1926, Duplikaty świadectw dojrzałości 1926–1934; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1924/25*, Zakopane 1925; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum w Zakopanem za rok szkolny 1925/26*. Zakopane 1926; Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego: SII 517 [Księga wpisów]; Centralne Archiwum Wojskowe: AP 12547; *Katyni. Lista ofiar i zaginionych jeńców obozów Kozielsk, Ostaszków, Starobielsk*, wstęp i opracowanie Leszek Szcześniak, Warszawa 1989; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991;

Katyń. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego, Warszawa 2000; Henryk Jost, *Zakopane czasu okupacji (Wspomnienia)*, Zakopane 2001; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Mieczysław Świtaj (1911–1940) *podporucznik rezerwy piechoty*

Urodził się 23 VIII 1911 r. w Zakopanem. Był synem Adolfa i Petroneli (Melanii) z domu Piekarczyk. Matka była krawcową. W Zakopanem mieszkał z matką przy ul. Krupówki 7, a następnie przy ul. Kamieniec 1124.

W latach 1922–1927 uczył się w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. I–V), następnie w Liceum Kurii Diecezjalnej we Włocławku (kl. VI) i w latach 1930–1932 w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem (kl. VII–VIII). Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdał 1 VI 1932 r.

Służbę wojskową odbył w okresie 12 IX 1933 – 1 VI 1934 r. jako słuchacz Dywizyjnego Kursu Podchorążych Piechoty w 4. pułku strzelców podhalańskich w Cieszynie, uzyskując stopień kaprała podchorążego. Praktykę odbył w 1. pułku strzelców podhalańskich w Nowym Sączu i z dniem 20 IX 1934 r. przeniesiony został do rezerwy. Regularnie odbywał ćwiczenia wojskowe w 1. psp w Nowym Sączu w 1935 i kolejne w 1937 r. jako dowódca plutonu strzeleckiego. Podporucznikiem rezerwy mianowany ze starszeństwem od 1 I 1936 r.

W latach 1934–1938 studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim, uzyskując 23 VI 1938 r. tytuł magistra prawa. We wrześniu 1938 r. wyjechał do Katowic.

We wrześniu 1939 r., zmobilizowany przez macierzysty 1 psp, prawdopodobnie walczył w 2. Brygadzie Górskiej „Nowy Sącz”. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Więziony początkowo w punkcie zbiorczym w Wołoczyskach, a następnie w obozie jenieckim w Kozielsku. W listopadzie 1939 r. wysłał do matki kartę

z obozu w Kozielsku. Wywieziony na śmierć po 4 kwietnia 1940 r. (lista wywózkowa nr 17/3, poz. 75), zamordowany został przez NKWD w Katyniu. Podczas ekshumacji w 1943 r. zidentyfikowany pod nr 1016. Przy zwłokach znaleziono cztery pocztówki i kartę szczepień.

W 2007 r. pośmiertnie mianowany na stopień porucznika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Katyniu i na zbiorowej tablicy na kościele św. Kazimierza w Nowym Sączu. Uhonorowany został „Dębem Pamięci” posadzonym w 2010 r. przy LO im. Oswalda Balzera w Zakopanem.

Źródła: Archiwum Państwowe w Nowym Targu: Gimnazjum Państwowe w Zakopanem Katalogi główne [uczniów] 1922/23, 1923/24, 1924/25, 1925/26, 1930/31, Duplikaty świadectw dojrzałości 1926–1934, akta Sądu Grodzkiego w Zakopanem – uznanie za zmarłego (1946 r.); Archiwum LO Zakopane: Gimnazjum Państwowe w Zakopanem Katalogi główne [uczniów] 1931/32, Protokół Egzaminu Dojrzałości 1 VI 1932; Archiwum UJ: Książka Magistrów, T. III; *Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem za rok szkolny 1925/26 i kolejne: 1926/27, 1930/31, 1931/32*; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–1939*, Kraków 2003; *Katyn. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2000; *Katyn. Lista ofiar i zaginionych jeńców obozów Kozielski, Ostaszków, Starobielsk*, opr. A. L. Szczęśniak, Warszawa 1989; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty korpusu oficerskiego 1939–1945*, Londyn, 1996; Jerzy Giza, *Nowosądecka Lista Katyńska. Pomordowani w Rosji Sowieckiej*, Nowy Sącz 2009; Robert Kowalski, *Byście o nas nie zapomnieli. Katyń – Charków – Miednoje – Bykownia 1940*, Zakopane 2010; Henryk Jost, *Zakopane czasu okupacji (Wspomnienia)*, Zakopane 2001; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

Adam Franciszek Wysocki-Odrowąz
(1893–1940)

major dyplomowany intendentury służby stałej

Urodził się 4 sierpnia 1893 r. w Błędowej Tyczyńskiej k. Rzeszowa. Był synem Karola i Adeli Brückner. Uczył się w I Szkole Realnej we

Lwowie. Wcześniejszy (wojenny) egzamin dojrzałości zdał 3 VII 1915 r. w Prywatnym Gimnazjum Realnym w Zakopanem.

Podczas I wojny światowej powołany został do armii austriackiej i 7 VI 1915 r. wcielony do 17 pułku piechoty. Z dniem 15 VIII 1915 r. oddelegowano go z pułku do Szkoły Oficerów Rezerwy przy X Korpusie, którą ukończył 15 XII 1915 r. w wyniku pomyślnym. W latach 1916–1918 walczył na froncie rosyjskim, włoskim i albańskim. Awanse w armii austriackiej: chorąży (1 X 1916), podporucznik (1 II 1917). Od września 1918 r. na urlopie w Nowym Sączu, gdzie wziął udział w rozbrajaniu austriackiego garnizonu. Do marca 1919 r. służył w 1 pułku strzelców podhalańskich jako wojskowy instruktor milicji. W latach 1919–1924 pełnił służbę w Zarządzie Budowy Parku Amunicyjnego w Stawach pod Dęblinem, w Komisji Gospodarczej Wojskowej Dyrekcji Telegrafów i Telefonów w Białej Podlaskiej, w Intendenturze Polowej Naczelnego Dowództwa WP w Warszawie, Dowództwie Okręgu Korpusu I i Ministerstwie Spraw Wojskowych. W okresie 1 XI 1924 – 30 IX 1926 r. studiował w Wyższej Szkole Intendentury w Warszawie, którą ukończył z wynikiem dobrym. Otrzymał przydział do Biura Badań Technicznych Intendentury przy VII Departamencie Ministerstwa Spraw Wojskowych, gdzie pełnił obowiązki oficera kwaterunkowego. Potem pełnił służbę m.in. w dowództwie 13. Dywizji Piechoty w Równem. W 1936 r. został kierownikiem Samodzielnego Referatu Zasobów Materiałowych w Szefostwie Intendentury DOK II w Lublinie. Awanse w WP: porucznik 1920 r., kapitan ze starszeństwem od 1 I 1931, major 19 III 1939 r. W sierpniu 1939 r. oddelegowano go w rejon Kowla, gdzie po 17 IX 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Więziony w obozie jenieckim w Starobielsku, skąd przesłał trzy kartki pocztowe. Wywieziony na śmierć wiosną 1940 r. i zamordowany w Charkowie (spis jeńców poz. 536). Pochowany na terenie podmiejskiego lasu Piatichatki.

Odnaczony: Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921 i Medalem Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości.

Ożenił się 5 II 1933 r. w Równem z Marią Zofią Bogusławską, miał syna Huberta (ur. 23 VII 1934 r. w Równem).

W 207 r. pośmiertnie mianowany na stopień podpułkownika WP.

Jego nazwisko widnieje w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie na pamiątkowej tablicy zamordowanych w Charkowie. Uhonorowany został „Dębem Pamięci” posadzonym w 2010 r. w Lublinie.

Źródła: *Prywatne Gimnazjum Realne w Zakopanem posiadające prawa szkół publicznych w roku szkolnym 1914/15*, Zakopane 1915; *Rocznik Oficerski 1932*; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Rocznik Oficerski 1939*, Kraków 2006; Ryszard Rybka, Kamil Stepan, *Awanse oficerskie w Wojsku Polskim 1935–1939*, Kraków 2003; Tadeusz Kryśka-Karski, *Straty Korpusu Oficerskiego 1939–1945*, Londyn 1996; Jędrzej Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991; *Indeks represjonowanych. Rozstrzelani w Charkowie*, Warszawa 1996; *Charków. Księga Cmentarna Polskiego Cmentarza Wojennego*, Warszawa 2003; *Lubelska Lista Katyńska*, opr. Adam Winiarz, Lublin 1997; Jerzy Giza, *Nowosądecka Lista Katyńska. Pomordowani w Rosji Sowieckiej*, Nowy Sącz 2009; Decyzja Nr 439 Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 X 2007 r. w sprawie mianowania oficerów Wojska Polskiego zamordowanych w Katyniu, Charkowie i Twerze na kolejne stopnie wojskowe.

